

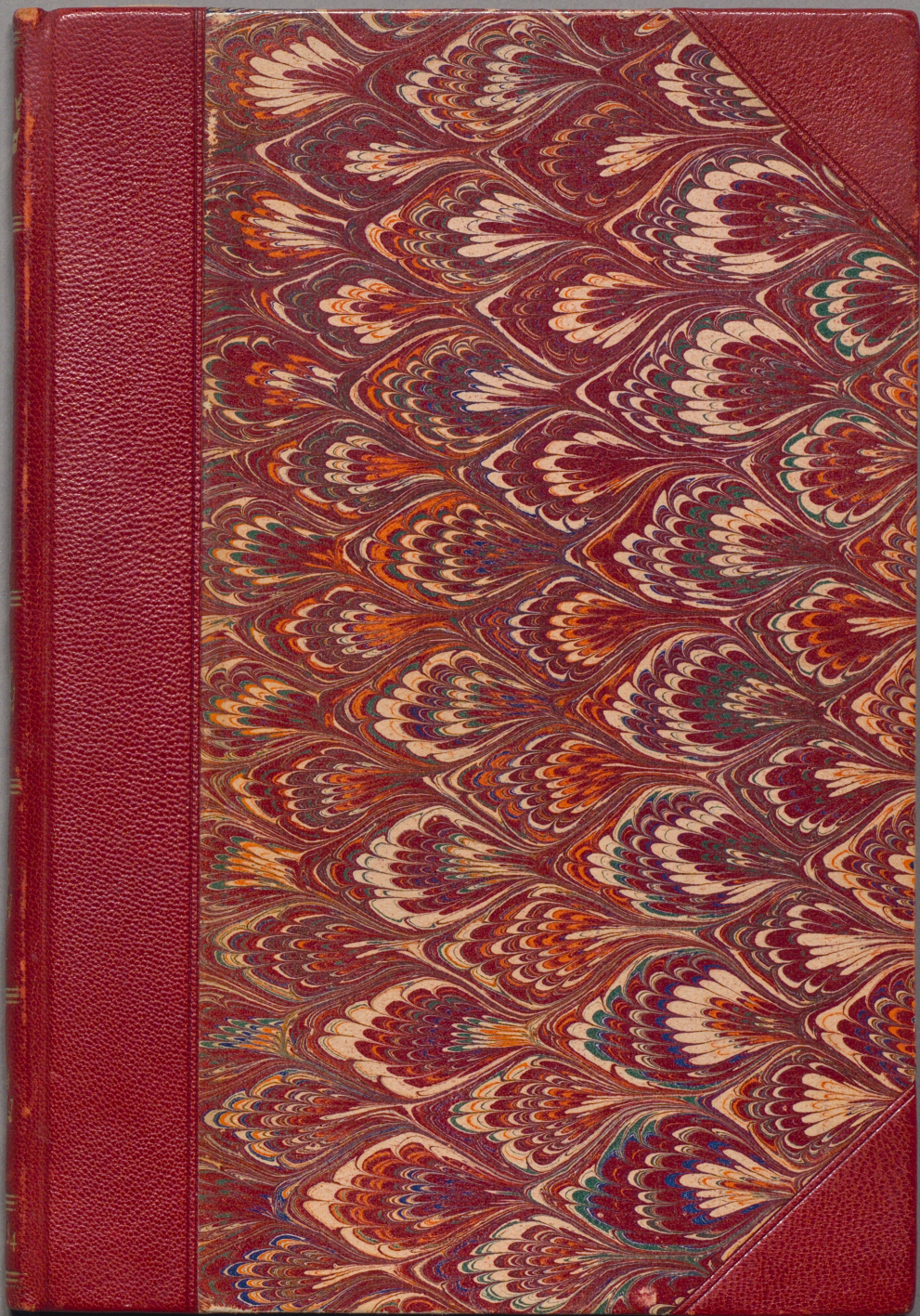
Segerhjaltet : ett försök att förmenige man å daga lägga kärnan af Nordens...

Schück, Henrik,

Rar 412 B

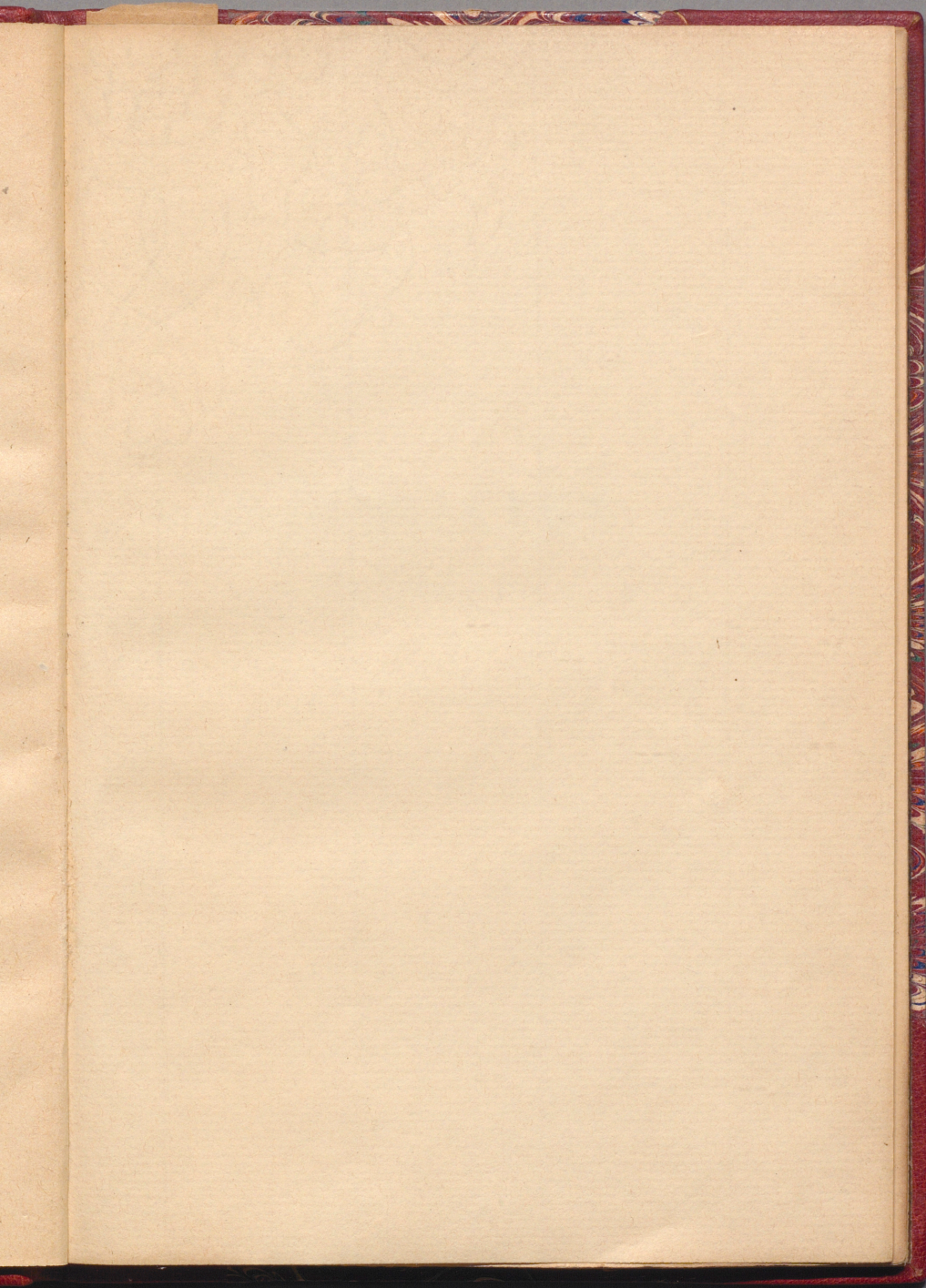
National Library
of Sweden

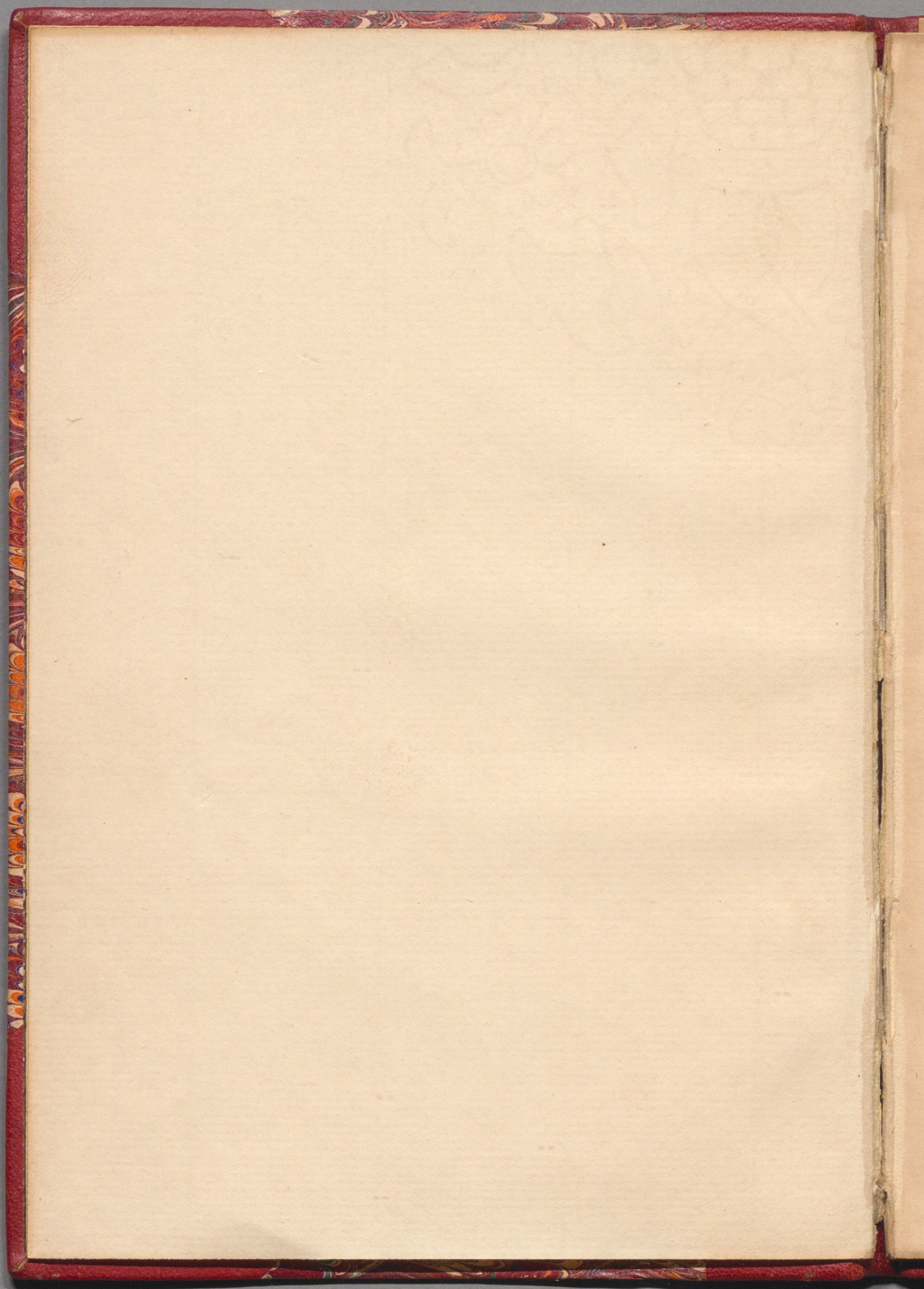

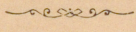
Plus
412 B
o

Vilhelms
Søn

SEGERHJALTET.

Tryckt i 35 numrerade ex.

N°. 33.

Parodi i anledning af Viktor Ryd-
bergs Segervärld. Författaren
var H. Schück.

SEGERHJALTET.

ETT FÖRSÖK ATT FÖR MENIGE MAN Å DAGA LÄGGA
KÄRNAN AF NORDENS GUDALÄRA

AF

R. V.

UPSALA 1884

R. ALMQVIST & J. WIKSELL'S BOKTRYCKERI.

Arla var det i morgningen. En snäcka af eke låg vid sanden, då Arvsudd trädde på hammaren. Brokar af bjur hade han på låren, och den nästan hullgrodda särken var gyllene. Lofven var böjd, och i handen höll han hjaltet. Men ypperst bland griparne var ögeshjälmen öfver hjärnen. Bak gick hans följa i en skass' like och värnade honom från villstigen.

Men heliga vatten nego från himlafjäl-
len, och örnarne galltjöto ur skrefvorna.
Han ste i lyftingen, dro det randade seglet
på rå och lät kölen rida på saltet. Val-
koran bjöd han följd.

* * *

Då kvället fallit på, var han på Samsö. Men i forna stafvar såg jag ritadt, att Arvsudd var Odens son. Hans edda var Ödhumla, den vi alla vörda. Hon stillade folkkrigen, band bloden och kände bonden hoga hö i skylar. Men ättingen var arg och haslade vall.

Detta såg den goda Ödhumla, och hennes hjärta sprack af harm, ty hon likade ej kynnet hos hans id.

Arvsudds fridel var Hjalmer, i skaldens kvad nämnd Mockur-Kalfve, det danska folkets stamfader.

I öglädjen vid bragefullet hade de strängt ett löfte att på Anganty gälda Hjälmers nesa. Men Anganty låg ringlad kring hemmets kringla och bet sig i stjärten. Därför nämde männen honom Midgårdsormen, och åldrade vise visste att tälja, att hans moder var det med rätta illakända öket Svadelfare.

Dråpliga spjäll äro ritade om hans fräjd.

Hans hug var att varda Fröjas husgumme, men hon ratade hans varma ost och ville häre lägga svärdet igenom sig än bära den grymme tulens lås och lycklar. Hennes mon låg på Hjalmer, som var fager och ljus i anletet och bet hvarken sig själf eller andra i stjärten. Äfven Hjalmer unnade Fröja, och hans frökna hjärta var alltid modigt utom i hennes närvara.

En gång gaf Fröja hornet åt Hjalmer. Detta tycktes männen vara en spå, att hon trådde att varda Hjälmers kona. Men Anganty skäfvade ur annvägen och vardt mäka grym.

»Mig bör hornet», kvad åsaniden.

»Då lyster mig häldre att röda svärd», mälte Hjalmer.

* * *

Stämde de så till holmgång. Där drap Anganty Hjalmer, men Arvsudd stötte svärdet ända till hjaltet genom Angantys särk. Detta tycktes alla ett dråpligt dåd, och länge rosades Arvsudds dyrd.

Hjalmer den hågstore andades snart. Nu är att mäla, att Fröja om kvället såg hans sorgsna ham i en glad. Men då hon varnade en bred och blodig röv nedanför skuldran, fann hon, att han var en drög, och så sprack äfven hon.

Men Arvsudds hjalt vardt nordbons dyraste öd, ty så rita sagosmeder.

